

عنوان مقاله:

بررسی چگونگی کاربرد کیفیات فضای بینابین در طراحی مجتمع های فرهنگی

محل انتشار:

پنجمین کنفرانس ملی معماری و شهرسازی ایران در گذار آثار و اندیشه ها (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

عارفه میرزاعلی محمدی - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران

مریم ارمغان - استادیار، گروه معماری، دانشکده معماری و شهرسازی، واحد قزوین، دانشگاه آزاد اسلامی، قزوین، ایران

خلاصه مقاله:

اندیشه بینابین نوعی اندیشه مطرح در علوم مختلف می باشد که در هریک بینابینی بر اساس مقتضای آن رشته بیان می شود. حاصل این نوع اندیشه در مقیاس وسیع تر می تواند در زندگی روزمره ما نیز مشاهده شود. در روزگار معاصر افراد به نوعی در فضای بینابین زندگی می نمایند. فضای بینابین در معماری به معنای فضای سومی است که آن: هم این است و هم آن، نه این است و نه آن، در واقع برقراری ارتباط میان فضای درون و بیرون، از جمله بخش های ضروری در طراحی می باشد که در قالب سلسله مراتب منطقی میان فضای درون و بیرون شکل می گیرد. این ارتباط به واسطه تعریف فضای میانی ایجاد می گردد. این فضا به مثابه فضای انتقال میان ساختمان و خیابان است که شامل قلمرو نیمه خصوصی- نیمه عمومی و در نقش اتصال دهنده عرصه های عمومی و در نقش اتصال دهنده عرصه های عمومی و در نقش اتصال دهنده عرصه های عمومی و خصوصی می باشد. در این تحقیق در روشی توصیفی- تحلیلی، ابتدا بر اساس متون، کتب و مجلات تخصصی و سایر منابع علمی به مفهوم بنیابینی در معماری و بررسی کیفیت این گونه فضاها پرداخته می شود و با ذکر نمونه های موردی در این زمینه، فضا و مفهوم بینابین در پروژه هایی با کاربری فرهنگی معرفی می شوند. روش جمع آوری اطلاعات نیز عمدتاً کتابخانه ای بوده است. در آخر نیز کیفیت فضای بینابین در این مکان ها با یکدیگر مقایسه شده است.

کلمات کلیدی:

فضای بینابین، فضای میانی، مجتمع فرهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/904971>

